Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 88 (440) miercuri 2 noiemb. 1955 * 4 pag. 15 bani

La mulți ani iubite maestre

Mihail Sadoveanu împlinește 75 de ani

de MIHAI BENIUC

Mihail Sadoveanu împlinește 75 de ani. Și nu este om în această țară care, cunoscînd un pic de carte, ori fiind oricum legat de viața poporului, să nu-l cunoască pe Sadoveanu. Țăranul de pe văile Moldovei, pescarul din delta Dunării, pădurarul din codrii Transilvaniei, muncitorii din fabrici și uzine, toți cărturarii, oamenii de la sat și de la oraș îl știu, îl citesc și-l iubesc, ca pe un dascăl, ca pe un părinte, ca pe cel mai de seamă artist al cuvîntului scris. Dar faima lui nu se oprește la hotarele țării ci trece mult peste ele. In Uniunea Sovietică sînt citite cărțile lui de milioane de oameni; în China, în țările depărtate ale Americii, ca să nu mai vorbim de țările vecine nouă. Numele lui este cunoscut, cărțile lui căutate și citite cu nesaț.

Iar gloria lui de scriitor și în același timp de cunoscut apărător al cauzei păcii este și gloria poporului nostru.

In „Sfaturi vechi" din cartea ce se chiamă „La noi în Viișoara" și care este scrisă în anul 1907 cînd moșierii au omorît 11.000 de țărani, bunicul zice către nepotul său, care-i spune ce ar dori el să se facă: „Bine, băiete, bine, fă-te și tu ce-i putea, dar mai ales un om cumsecade să te faci: Să nu răpești munca săracului, mă înțelegi? Și să nu-ți bați joc de nevoiașul care varsă lacrimi pe brazdă, măi! Ai înțeles?".

In aceste cuvinte este tot tîlcul vieții lui Mihail Sadoveanu. Iar dacă el după 23 August 1944 și-a pus întru totul puterile sale de scriitor și de cetățean în slujba poporului, a socialismului la noi în țară și a păcii în lume, este pentru că el a văzut în comuniști, în partidul oamenilor muncii și în regimul popular din țara noastră întiia oară pe adevărații îndrumători către fericire ai poporului.

„Lumina vine de la răsărit" — a spus el, arătînd prin aceasta nu numai marea sa dragoste pentru eliberatorii noștri, pentru fii popoarelor sovietice, ci și drumul luminii pe care trebuie să meargă poporul și popoarele și acesta este drumul deschis de marele Lenin prin Revoluția din Octombrie 1917.

Eu l-am văzut pe Mihail Sadoveanu în anul 1938 la Bicaz, privind frumusețile munților de stîncă abruptă. „Țara noastră — mi-a spus el — este atît de frumoasă încît îți vine să te așezi în genunchi și să-i săruți pămîntul. Păcat că-i mîhnesc frumusețea oameni care n-au ce căuta pe aici" — a mai adăugat referindu-se la niște personalități politice de pe atunci. In zilele noastre Mihail Sadoveanu mîngîie cu ochii aceleași minunate locuri, pe unde oamenii muncii înfrumusețează peisajul și fac să se ivească din stîncă și apă scînteia electrică, construind vestita hidrocentrală „V.I. Lenin".

Noi, contemporanii săi trăim bucuria de a vedea viața noastră, poporul nostru pe drumul către socialism, și mai frumoase prin frumusețile fără seamăn ale cărților lui Mihail Sadoveanu. Citindu-l pe el, te simți în țara ta ca într-o dumbravă minunată.

Mihail Sadoveanu povestind copiilor

LUI MIHAIL SADOVEANU

de GH. TOMOZEI

Prin ierburile de curînd cosite,
Mă poartă roibul gîndului, sălbatic,
Ii scapără scîntei de sub copite,
Că l-am hrănit cu-al stelelor jăratic.
Năpraznic, peste-nvolburarea coamei,
Adună vîntul ruginite salbe
Și-n aurul podgoriilor toamnei
Iși moaie luna degetele albe...
Pocale ruginii, bătrînii nuci
Ne-așteaptă-acum cu frunza tremurată
Să mergem și la hanul din răscruci,
Unde-a fost Ancuța de-altădată.
Aici, în jurul cănilor de lut,
S-au spus povești, s-au risipit cuvinte
Și-un călător pribeag, necunoscut,
In inimă le-a adunat, fierbinte.
Bătrînul han s-a dărîmat de mult,
S-a dus de mult și-Ancuța cea frumoasă,
Ci numai al poveștilor tumult
Mai dăinuie turnat în slovă-aleasă.
S-au adunat în cîntecele sale,
Ca-n vadul unui rîu, izvoare repezi
Și slovele de dragoste și jale
Din inimă nicicînd nu le mai lepezi...
Din scripte adunînd înțelepciune,
El, glasul oamenilor, buni și triști,
L-a învățat clocotitor să tune,
Sub fulgerele marilor restriști.
A răscolit a amintirii spuză
Și a privit, în viitor, ades.
S-a aplecat pămîntul să-l auză
Și cîntecul țărînii l-a-nțeles.
Ne-a înălțat cîntarea lui măiastră
Și inimile ne-a umplut de soare
Să-i dăruim recunoștința noastră
Și a iubirii nebrumată floare.

MIHAIL SADOVEANU

de NICOLAE LABIȘ

Pe neîntrecutul vrăjitor al vorbelor romînești, povestitorul care de mai bine de jumătate de veac farmecă generațiile de cititori, Mihail Sadoveanu, l-am cunoscut personal în toamna anului 1952. Opera lui însă o cunoscusem cu mult înainte, cărțile lui stătuseră la căpătîiul copilăriei mele.

Mai demult, prin luncile Moldovei, pe firul subțire și sunător al Suhei, rîul care străbate fermecătoarea nuvelă „Baltagul" îmi amintesc că vegheam cîteva mioare, întovărășindu-mă cu o vargă de salcie și cu o carte ce glăsuia despre Lizuca, fetița care a plecat în lume, călăuzită de un cățel.

Cînd se întuneca și peste păduri urcau fumuri întunecate cu mireasmă de lapte fiert, mînam șuierînd către casă mioarele și în fața îmi sclipeau ochii de sticlă spartă ale bordeelor și mă tulburau șoaptele și oftaturile neamului bordeenilor.

L-am recunoscut și pe Mitrea Cocor, în sat la noi, numai că pe acesta îl chema altfel. Visase o viață mai bună și cînd a venit vremea, s-a ridicat și a pornit cu pași mari pe moșia boierească, măsurîndu-și pămîntul care îi fusese furat și care, redevenea însfîrșit al său.

Intr-o zi l-am văzut pe însuși marele scriitor.

Citisem o poezie, și era de față și el la adunarea aceea de neuitat. Cînd am terminat m-am uitat cu multă emoție. Ce va spune? Aplauzele sale, grave și totuși pline de căldură, mi-au dat în clipa aceea fericirea

M-a chemat într-o încăpere unde am stat de vorbă. Cu fraze molcome, ce încîntau urechea și inima, mi-a rostit primele sfaturi, primele dintr-un șir mai lung ce avea să continue în alte și alte prilejuri. L-am mai întîlnit apoi la adunări zgomotoase, ori în liniștea adîncă a casei sale de lîngă lacul Floreasca. In odaia îmbrăcată cu cărți, la lumina jucăușă a focului din cămin, vorbele sale mi-au dat întotdeauna noi puteri și dorință de luptă.

Cînd am greșit, am aflat că greșelile mele l-au mîhnit și vestea aceasta mi-a apăsat inima ca o povară grea. Căci el înseamnă pentru mine imaginea vie a tot ce este frumos, adînc și înțelept în sufletul poporului nostru.

Vă doresc o viață lungă

M-am gîndit mai de mult să vă scriu și îndrăznesc abia acum, cînd împliniți 75 de ani de viață.

Eu trăiesc în satul Rădășeni, acolo unde v-ați petrecut o parte din viață și ale cărui plaiuri le-ați zugrăvit atît de minunat în multe din povestirile dumneavoastră.

Știți, noi, pionierii, avem fiecare cîte un erou iubit, pe care-l îndrăgim din inimă. Imi amintesc că, împreună cu alți pionieri din unitate, am vizitat muzeul raional din Fălticeni, unde sînt expuse cîteva din lucrările scrise pe vremea cînd erați elev la școala din Pașcani.

Am văzut acolo și manuscrisele care mai tîrziu au devenit cărți cunoscute, ca, „Dumbrava minunată" și „Nada florilor".

Cînd am ajuns acasă, am mai recitit o dată „Dumbrava minunată". Am îndrăgit-o și mai mult pe Lizuca și mi-a devenit prietenă. Toate acestea mi le-am amintit acum, cînd ni s-a vorbit la ultima seară literară despre operele dumneavoastră pline de frumusețe.

Nu, nu-mi doresc decît să pot sta o dată de vorbă cu dumneavoastră. Vă urez viață lungă și spor în viitoarele lucrări, pe care le așteptăm cu dragoste.

Aglaia AMARIEI
elevă cl. a VII-a Școala din comuna Rădășeni, raionul Fălticeni

La sfat...

de ELENA DRAGOȘ

1952... O seară ploioasă de noiembrie. Era în preajma alegerilor de deputați din Marea Adunare Națională. Intr-unul din cluburile muncitorești din Iași, se adunaseră o seamă de cetățeni. In prima încăpere a clubului, se juca șah și cînta o orchestră. In cealaltă, așezați în jurul unei mese, tineri și vîrstnici răsfoiau cîteva din volumele lui Mihail Sadoveanu. Toată lumea vorbea în șoaptă. Se auzea numai muzica nemuritorului vals al „Dunării albastre". Cetățenii își așteptau candidatul lor. De cîte ori se deschidea ușa își uitau pentru o clipă preocupările și priveau într-acolo, să vadă dacă printre cei care intrau nu era și cel așteptat.

Deodată ușa se deschise larg și oamenii îl recunoscură pe Mihail Sadoveanu. Se auzi un „bună seara" izvorît de-a dreptul din inimă, — la care cei de față au răspuns cu voie bună. L-au înconjurat copiii, femeile, bărbații. Unii îl cunoșteau din tîrgul Fălticenilor, alții din Iași sau din împrejurimile Iașilor. Maestrul nu-și aducea aminte în ce împrejurări îi mai văzuse. Dar oamenii îi veneau într-ajutor:

— Eu sînt Mihai din tîrgul...

— Da, da, mi-amintesc de mata. Aveai și o fetiță, a crescut, e sănătoasă?

— Sănătoasă, mulțumesc de întrebare.

Așa rînd pe rînd, maestrul se apropia de toți, întrebîndu-i de sănătate, ascultînd necazurile și bucuriile fiecăruia.

Toți îl priveau cu dragoste, căutînd să schimbe cu el măcar un cuvînt.

Oamenii simpli îl iubesc pe Mihail Sadoveanu, îl cinstesc și îl socotesc al lor. Pentru un scriitor poate fi pe lume fericire mai mare decît aceasta?!

Maestrul se așeză la o măsuță și începu o partidă de șah cu un muncitor. Acesta era atent, ca nu cumva să facă vreo mișcare greșită, dar în acelaș timp, îl frămîntau și alte gînduri. Nu-i venea să creadă cum de tocmai el s-a nimerit să

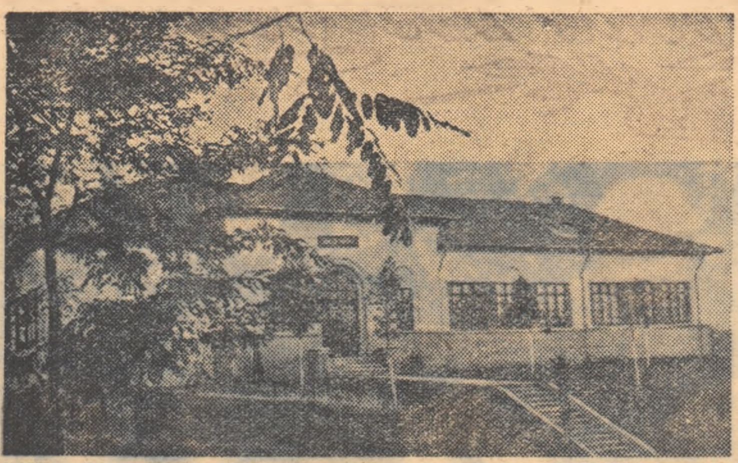
(Continuare în pag. 4).

Acestea ni le-a dăruit Partidul

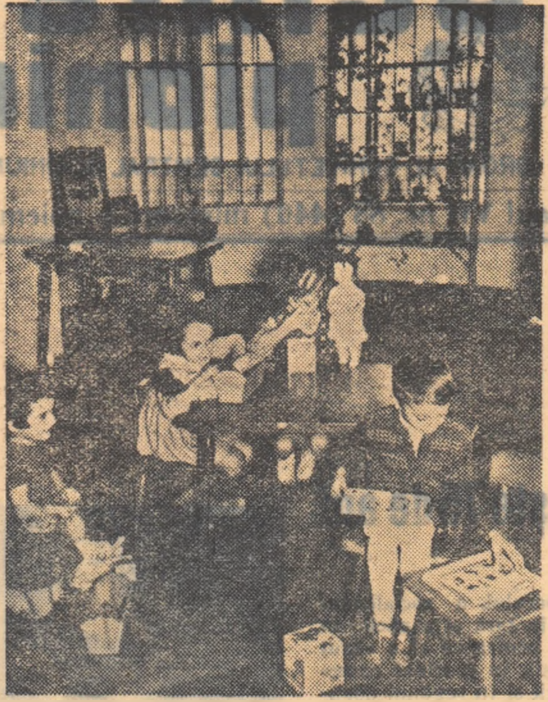
Parcul copiilor din Piteşti

Copiilor din oraşul Piteşti, partidul le-a dăruit un frumos parc. Aci ei au tot ceea ce le trebuie pentru a-şi petrece plăcut timpul liber. Atracţia copiilor este trenuleţul.

Zilnic, cu un şuierat prelung, trenuleţul porneşte vesel, să străbată alei umbroase, căi de basm. Călătorii — locuitori ai ţării piticilor — privesc încintaţi pe geam: în urma lor gara se face tot mai mică, iar copacii cu frunza poleită de boarea primelor zile răcoroase de toamnă, ascund privirilor colibele-ciuperci...

O casă nouă s-a zidit în comuna Colacu, raionul Răcari. O casă nouă cu încăperi mari, prietenoase, pline de soare. In casa aceasta a luminii şcoala lor dragă — copiii din Colacu vin în fiece dimineaţă să deprindă slovele, să cunoască primele taine ale ştiinţei.

Căminul Ministerului Energiei Electrice

Un moment din viaţa de zi cu zi a micilor locatari. In sala de jocuri, fiecare are o îndeletnicire preferată: unul păpuşile, altul cuburile. După ce se vor sătura de joacă, va fi masa, somnul. Educatoarele veghează cu grijă să nu le lipsească nimic copiilor, să se simtă bine în timpul cît părinţii lor sînt la lucru.

El a fost pionier

Acum un an, cînd Gherasim Dumitru a venit la colectivă, era un flăcăuaş numai de-o şchioapă. „Bătrînii" se tot uitau la el de sus şi gîndeau: „Ce să muncească ţică aista ?!"

— Să-l dăm p-aci, prin ograda sediului, să mai aibă grijă de una, de alta — îşi spuse părerea într-o zi moş Ghiţă. Dar nu-şi termină vorba bine, că Mitică, cu lacrimi în ochi, începu să se roage de el:

— Dar eu vreau la cîmp — în brigadă...

Nu vă mai spun că, în urma acestor vorbe, moş Ghiţă se supără din cale afară. Auzi ! să-l contrazică pe el !...

★

Zilele treceau şi Mitică îi tot aţinea calea preşedintelui, ca să-şi spună focul.

— Ce fac eu, bădie Maftei ?... Pierd timpul pe-aci prin ogradă... Toată ziua-bună ziua, numa-ce-i auzi pe toţi: „Măi Mitică, ia ajută-mi la strîns gunoiul sau la numărat harbuzii, sau mai ştiu eu la ce...

Dar iată că într-o zi, pe la sfîrşitul toamnei lui 54, consiliul de conducere al colectivei „Drumul lui Lenin" din Tibucani hotărî care avea să fie viitoarea muncă a lui Mitică Gherasim...

★

De îndată ce primele zile de primăvară se arătară a fi frumoase, Mitică nu mai avea astîmpăr. Nu era om pe care să-l întîlnească şi să nu-l întrebe: „Cînd mergem la cîmp ?"

Veniră apoi şi zile de mare bucurie pentru Mitică... odată cu brigada ieşi şi el la cîmp. Era-n toiul bătăliei muncilor de primăvară. Oamenii, care mai de care se străduiau să-şi termine degrabă treburile; nu prea le ardea lor de stat la vorbă. Mitică ştia el ce ştia, dar mai avea nevoie şi de sfatul celor vîrstnici... Aşa că se sfătuia cînd cu tată-său, cînd cu vreun alt tovarăş de muncă.

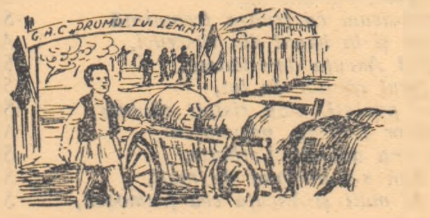
Cum termina de îndeplinit vreo sarcină Mitică da fuga la brigadier.

— Gata, bădie !...

— Cum „gata !", măi ?! îl întreba mirat brigadierul. Ai şi terminat ? Şi-l privea neîncrezător. Ia stăi, să văd ce-ai făcut ? Şi îndată mergea la parcela ce i-o încredinţase lui Mitică.

Degeaba se uita însă brigadierul să găsească vreun fir de iarbă nesmuls sau vreo palmă de pămînt netăvălugită: Mitică lucra întocmai ca după carte !...

...Dar Mitică nu s-a arătat a fi printre primii numai în muncile de primăvară.

In vara aceasta a plouat din belşug tocmai în perioada cînd grîul dăduse-n pîrgă şi trebuia recoltat. Pe alocuri, vîntul îşi făcuse mendrele hîrjonind şi culcînd la pămînt tulpinele firave ale cerealelor. Pe aceste locuri nu putea intra secerătoarea, trebuia să se secere cu mîna...

Colectiviştii aşteptau în fiecare zi cîte o oră-două de timp bun, pentru a recolta degrabă. Printre ei era şi Mitică; ba el, de multe ori, nici nu lua în seamă ploaia şi secera de zor. Se oprea numai cînd îl lua careva la rost.

Acum, toată lumea îi respecta vrednicia, nu-l mai privea nimeni de sus; Mitică ajunsese doar printre cei din fruntea gospodăriei. „Ţincii" din sat, nu-l mai strigau pe nume, cînd dădeau ochii cu el, ci-i ziceau „bădie" şi-l salutau cu respect.

Mitică îşi cîştigase prin munca sa plină de roade, un loc de frunte în colectiva din satul său...

E duminică. In sala mare a clubului, colectiviştii sărbătoresc prima răsplată a muncii lor din acest an: avansul de 40%.

Printre cei evidenţiaţi, — oameni vîrstnici, fruntaşi ai recoltelor bogate, — ca Rusu Ana Costică, Luca P. Toader, Gherasim Vasile, Mitică îşi auzi strigat numele său. Obrajii i se-nroşiră asemeni florilor cu care-şi împodobise panglica pălăriei; El singur realizase 109 zile-muncă ! Pentru aceasta, Mitică a primit aproape 700 kg. de grîu, 273 kg. de orz, 11 kg. de brînză, 800 de lei şi încă multe altele.

Cînd trecu pe uliţa satului în căruţa înţesată vîrf de produse, cîţiva copii îşi dădură coate, privind cu admiraţie la flăcăul care pînă mai ieri fusese printre ei şi care acum stătea cocoţat pe maldărul de saci:

— Ia priviţi la el cîte a mai primit !?

— Păi, la anul, am să merg şi eu să lucrez cu părinţii la colectivă... Să vezi numa' ce de produse o să iau şi eu !!...

— Şi ce, crezi că o să poţi face şi tu atîtea zile-muncă ?

— Păi, dacă-am să muncesc !... De ce nu ? Mitică a fost şi el, ca şi mine pionier!

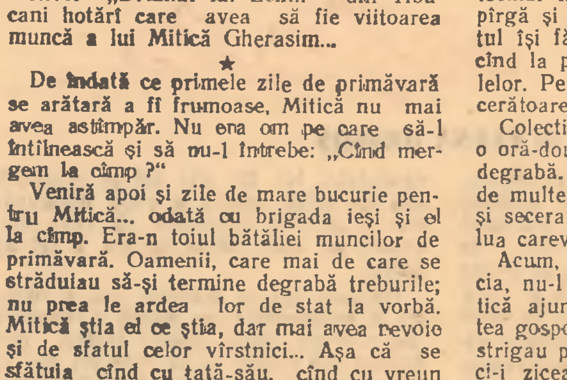
Tg. Neamţ.

ŞT. ZAIDES

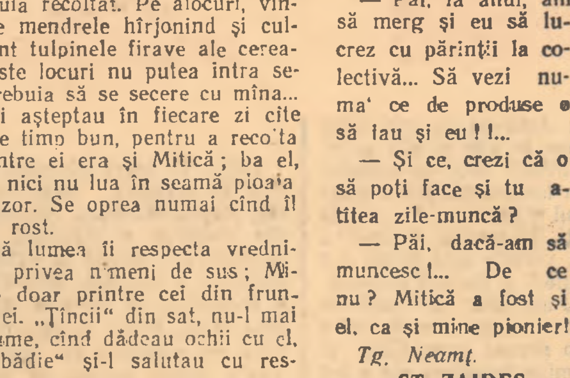
CU SAU FĂRĂ ECHILIBRU?

La orele de fizică învăţăm despre echilibrul forţelor. In orice fenomen al naturii echilibrul se datoreşte egalităţii dintre forţa de acţiune şi forţa de reacţiune. De pildă, dacă forţa de acţiune are 2 kg. şi forţa de reacţiune va trebui să aibă tot 2 kg.

Vedeţi în imaginile alăturate ce se întîmplă, într-o serie de cazuri cînd există şi cînd nu există echilibru.

Cînd există echilibru barca lunecă de minune pe apă iar avionul zboară spre înălţimi.

Iar cînd nu există, barca nu poate înainta iar avionul nu-şi poate lua zborul.

UN CONCURS DE GHICITORI

Noi, pionierii clasei a V-a a Şcolii de 7 ani din com. Butea, raionul Tg. Frumos, reg. Iaşi am chemat, în cadrul cercului literar, pionierii claselor a VI-a şi a VII-a, la un concurs de ghicitori despre: carte, automobil, radio, pîine, nor şi camion.

Trimitem realizările noastre gazetei „Scînteia pionierului" şi propunem şi altor pionieri să organizeze astfel de concursuri.

Cine ne spune poveşti
Şi nu poţi să-i mulţumeşti ?
(cartea)

Cine trece-n altă ţară
Făr-să-i pese de hotare ?
(norul)

de Maria G. PETRUŢ

Am o grădină:
O ari bine — culegi mult,
O ari rău — culegi puţin.
(cartea)

de Anton BEJAN

Huruie din deal în vale:
Vine-o matahală mare
Cu greutate-n spinare
De cartofi şi cereale.
(camionul)

Cîntă colo-n Bucureşti
De s-aude şi-n Mirceşti;
Multe spune şi ne-nvaţă
Cum să le-aplicăm în viaţă.
(radio)

M. BERNARD

Patru roate se-nvîrtesc
Cea de-a cincea le cîrmesc.
(automobilul)

Am o cutiuţă —
Cine ghiceşte ?
In toate limbile
Ea îmi vorbeşte
(radio)

Creşte pe ogor
Trece prin cuptor
Şi e hrana tuturor.
(pîinea)

de Magdalena BEJAN

„Nesterka cel isteţ"

O PRODUCŢIE A CINEMATOGRAFIEI SOVIETICE

Voi, copii, îl cunoaşteţi bine pe Păcală, dar despre Nesterka sînt sigur că n-aţi auzit încă. Dacă-i aşa, atunci să vă spun eu cîte ceva despre el. Nesterka e un fel de frate al lui Păcală. Spun că sînt fraţi nu pentru că au aceeaşi mamă, ci pentru că năzdrăvăniile lor sînt asemănătoare. Nesterka este un bun prieten al celor oropsiţi. Ii place dreptatea şi de asta s-a certat cu toţi boierii. Tot colindînd, iată că ajunge Nesterka al nostru, într-un sat.

Un boier din satul acela se pregătea să invite în palatul său doi savanţi renumiţi. Savanţii trebuiau să se ia la întrecere, să-şi arate fiecare ştiinţa în faţa boierului şi a sătenilor. Cel mai deştept dintre ei urma să primească o pungă cu bani.

Aflînd de acestea, Nesterka, ajutat de săteni, îl opreşte pe unul dintre savanţi înainte ca acesta să poată intra în sat.

Şi îmbrăcat în hainele savantului, Nesterka se prezintă la palat. Povestea nu se termină aici. Multe vor mai fi peripeţiile prin care va trece Nesterka.

Va reuşi oare Nesterka să scape din toate încurcăturile? Veţi putea afla aceasta numai văzînd filmul tehnicolor, „Nesterka cel isteţ".

Cîteva însemnări

Ştim că aveţi multe să ne povestiţi despre activitatea noilor colective de conducere ale detaşamentelor. De cînd au fost alese, aceste colective n-au stat o zi cu mîinile încrucişate!

Dar cum să orînduim povestirile voastre? Voi sînteţi mulţi, şi ar însemna să stăm ore întregi de vorbă, iar cineva dintre noi să scrie într-una.

Noi zicem aşa: să ascultăm mai întîi ce spun pionierii din cîteva detaşamente şi apoi, pe rînd, fiecare dintre voi o să ne spuneţi ce aţi făcut în detaşamentul vostru.

Dacă ne-am înţeles, atunci să înceapă Victor.

Păstrează secretul

Vă spun un secret, dar vă rog să-l păstraţi, ca nu cumva să afle unitatea noastră. Dacă e surpriză, surpriză să rămînă!

După ce ne-am ales colectivul de conducere al detaşamentului, ne-am adunat cu toţii şi ne-am sfătuit ce să facem în cinstea alegerii colectivului de conducere al unităţii. Au fost multe propuneri. Şerban însă a venit cu soluţii practice:

— Ştiţi ceva, ne-a spus el, la mine în

curte e mult fier vechi. Ce-ar fi dacă am merge împreună să-l adunăm?

— Bună idee, şi eu am văzut fier vechi în curtea căminului cultural, încuviinţă Simion.

— Ei, dacă-i aşa, atunci să ne apucăm de treabă, ne spuse preşedintele.

Am plecat să adunăm mai întîi fierul vechi de la Şerban din curte, am trecut apoi şi l-am strîns şi pe acela de la căminul cultural. Unii dintre noi am adus şi de acasă. Şi aşa, bucăţică cu bucăţică, am adunat 725 de kg. de fier. Asta e surpriza de care v-am vorbit mai sus.

Victor GHENEA
det. 1 unit. 2. comuna Folteşti,
raionul Bujor

Unde-s oamenii duminica?

În zilele de sărbătoare şi mai ales cînd e vreme bună sătenii noştri ies la poartă şi mai stau de vorbă cu vecinii, despre una, despre alta. Duminica trecută a fost o zi însorită şi plăcută. Cu toate acestea, dac-ai fi trecut prin comună, n-ai fi zărit nici picior de om pe-afară.

— Cum asta? o să-mi spuneţi. O dată ne spui într-un fel, o dată în altul?!

Aveţi puţină răbdare. Cu vreo săptămînă în urmă, detaşamentele noastre au luat iniţiativa să dea serbări la „căminul cultural". E destul să audă un părinte sau un frate, că toţi se adună să ne asculte. Dacă se nimerea să vii şi tu la noi duminica trecută, ai fi avut ce să vezi. Nu degeaba au făcut atîtea repetiţii fetele din detaşamentul 2 la dansul „coasa". Dansurile au mers strună; părinţilor le-a plăcut atît de mult, încît nu mai conteneau bătînd din palme. Cîrlan Firica a recitat poezia „Frumoasă eşti, ţara mea", au urmat apoi cîntece populare, dansuri ardeleneşti, ruseşti şi sceneta „Lanţul slăbiciunilor", după schiţa cu acelaş titlu a lui I. L. Caragiale.

„Frumoase lucruri învaţă copiii noştri!" şopteau cei din sală. Nouă ne creştea inima de bucurie. Ne-am hotărît să dăm mai des asemenea serbări.

Ana DIMITRIU
det. 2, unitatea 2, comuna Folteşti
raionul Bujor

Şi acum la joacă!...

Cum sună de recreaţie, toţi o zbughim pe uşă şi nu ne oprim decît pe terenul de sport. Unii jucăm handbal, alţii fotbal, cei mici se antrenează la volei. Mulţi organizează jocuri pionereşti.

— Băieţi, ne spune într-o zi preşedintele detaşamentului, vă place sportul, nu-i aşa? Haideţi atunci să facem terenul de sport ca lumea!

Toţi au fost de acord. N-am avut imediat materiale, unelte cu care să lucrăm, dar pînă la urmă ne-am descurcat. Am marcat mai întîi toate terenurile. Milică şi cu Dumitru au descoperit o bîrnă veche, Alexandru a adus un ferestrău, şi

stîlpii pentru terenul de baschet au fost puşi la repezeală. Rămîne să mai aşezăm doar coşurile. Pe terenul de fotbal am pus porţile. Am mai plănuit să instalăm şi o bîrnă de echilibru, să amenajăm terenul de volei şi să facem o groapă de sărituri.

Costică BOLEA
cl. a VII-a
Şcoala de 7 ani nr. 5 băieţi
Galaţi

— Acum, aşa cum ne-am înţeles la început, noi sîntem gata să mai ascultăm şi alte veşti despre primele roade ale activităţii voastre în urma alegerii activelor pionereşti. Aşteptăm scrisorile voastre.

DIN ŞCOLILE NOASTRE

Va reuşi oare experienţa?
Nu putem să ne îndoim de acest lucru. Ştim doar că elevii clasei a VII-a, de la Şcoala nr. 1 de băieţi, din Piteşti fac asemenea experienţe la fiecare lecţie de chimie.

Cu nici un preţ!

Doar cîteva zile mai sînt pînă la încheierea primului pătrar.

De la începutul anului şi pînă acum, clasa noastră a devenit fruntaşă pe şcoală la învăţătură. Sînt însă şi cîţiva care nu se ţin în pas cu clasa. Noi însă nu vrem cu nici un preţ să-i lăsăm să rămînă codaşi la învăţătură. De aceea îi ajutăm să-şi întocmească un plan al zilei şi de multe ori ne facem lecţiile împreună. Vrem ca în cel mai scurt timp să-şi îndrepte situaţia la învăţătură.

Mariana SILIMON
cl. a VII-a Şcoala medie
mixtă Cîmpulung, regiunea Suceava

La cercul literar

Îmi place foarte mult să citesc cărţi de literatură. Tocmai de aceea activez la cercul literar al Casei pionierilor. Aici am pus în scenă povestirea „Acul şi barosul", dezlegăm ghicitori literare şi învăţăm poezii. Activitatea la acest cerc mi-a îmbogăţit mult cunoştinţele. La orele de limba romînă, eu răspund din ce în ce mai bine.

Lidia POPESCU
cl. a VII-a
Rîmnicu-Vîlcea

Surioara mea

De data aceasta n-am să vă scriu despre mine, ci despre surioara mea Lili. Ştiţi, Lili a intrat anul acesta în clasa întîi. Chiar din prima zi de şcoală, ea a luat nota 5. M-a bucurat foarte tare succesul ei, de aceea v-am şi scris. Vreau să vă mai spun doar un lucru: ori de cîte ori am puţin timp liber, o ajut şi eu la lecţii pe surioara mea.

Decu Ligia
cl. a VII-a şc. de 7 ani Brăneşti

Ne-am găsit noi prieteni

Nu de mult, am fost în vizită la pionierii de la şcoala mixtă nr. 3 cu limbă de predare germană, din oraşul nostru. Chiar în aceeaşi zi, ne-au invitat să vedem împreună filme de scurt metraj. Am aflat lucruri interesante, legate chiar de lecţiile pe care le-am învăţat: despre munca şi felul de trai al minerilor din ţara noastră, despre viaţa animalelor din fundul mării şi un film vesel.

În acea zi între noi şi pionierii germani s-a născut o prietenie strînsă. Vom trece mai des pe la ei, le vom povesti diferite întîmplări din viaţa noastră şcolară şi-i vom ruga şi pe ei să ne povestească.

Raman Ioan
clasa a VII-a B
Şcoala de 7 ani mixtă Nr. 4
Sibiu

ACOLO sînt prieteni mulţi şi veseli

Cînd au intrat în fabrică şi au văzut atîţia ursuleţi, iepuraşi, tot felul de păpuşi, pionierii nu mai aveau astîmpăr. Noroc de tovarăşa Eleonora Puşcaşu, muncitoare la fabrică, care ne-a venit în ajutor.

Staţi, copii, vedeţi ursuleţul de colo? Vă place? Dar să vedem cît se lucrează la el, pînă ce ajunge în vitrina magazinului.

Pionierii, curioşi, urmăreau foarte atenţi pe tovarăşa Puşcaşu. Unii îşi luau şi notiţe.

...A doua zi după vizita la fabrica de păpuşi „Pionierul", în cercul mîinilor îndemînatice de la Casa pionierilor din Botoşani s-au strîns pionierii la lucru. Odată intrat acolo, te puteai crede într-un adevărat atelier. Într-un colţ, abia se zăreşte în spatele maşinii de cusut, Rodica Ionescu. Ea coase îmbrăcămintea păpuşilor şi ursuleţilor pe care pionierii i-au făcut după modelul celor de la fabrică. Alături de ea, Ana Patache, Elena Sutu şi Ana Tocaru lucrează pe pînze modele naţionale romîneşti.

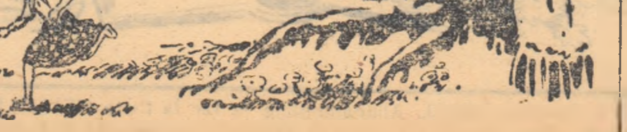
Şi la cercul dramatic e multă muncă şi veselie.

Cine a văzut piesa „Fetiţa pădurii", pusă în scenă de către micii artişti amatori, şi-a dat seama cît suflet pun aceştia în interpretarea rolurilor. Ei s-au prezentat şi pe scena oraşului Dorohoi. Rolul Zamfirei a fost interpretat de către pioniera Elisabeta Mahalu, din clasa a VII-a a Şcolii mixte nr. 1 din Botoşani, iar cel al „babei", de către pioniera Ernestina Ghenzel. Dar hazul a fost mare cînd i-a venit rîndul lui Neti Grünberg, în rolul ursuleţului neastîmpărat. La o asemenea încercare era greu de rezistat, cei mai mici nu reuşeau să-şi ţină rîsul. Apoi, cu prilejul zilelor pădurii şi ale păsărilor, pionierii au prezentat şi alte programe, tot atît de interesante.

Dacă vreţi să mai aflaţi şi alte veşti despre munca lor, scrieţi-le

H. BEER
corespondentul „Scînteii pionierului"
pentru regiunea Suceava

Va fi o serbare frumoasă

„Steaguri peste Krasnodon", aşa se intitulează piesa pe care o repetă acum „artiştii" unităţii. Rolul lui Oleg Koşevoi este interpretat cu multă măestrie de preşedintele unităţii, Fociuc Octavian. El se-ngrijeşte ca fiecare dintre eroii piesei să-şi interpreteze rolul cu căldură.

— Liuba... adică... Maria, fii mai energică. Şi mai lasă şi tu caietul acela din mînă.

— Vai, Nicoleta, te porţi chiar ca o bunică! Numai că vezi, bunica lui Oleg părea, în ciuda anilor, veşnic tînără. Trebuie să fii o bătrînă tînără!

Şi aşa, zi de zi, piesa se repetă, greşelile se înlătură şi artiştii stăpînesc tot mai bine rolurile. Pînă la 7 Noiembrie mai e puţină vreme. În acelaşi timp, echipa de dansuri învaţă „tărăşelul", „galopul" şi două dansuri sovietice. Corul repetă două cîntece noi: „Pune-un bob să iasă zece" şi „Joc de bucurie".

Toate aceste pregătiri ne arată că pionierii Şcolii de 7 ani nr. 2 din satul Periş vor să dea o serbare cît mai frumoasă în cinstea zilei de 7 Noiembrie.

Irma CSIKI

Mihail Sadoveanu la vînătoare

SCRIITORI SOVIETICI DESPRE MAESTRUL M. SADOVEANU

La toate adunările și congresele partizanilor păcii am ascultat glasul său însuflețit, iar forța artistului inspira gîndurile luptătorului.

Urez din toată inima lui Mihail Sadoveanu, cu a cărei prietenie mă mîndresc, multă fericire.

In grădina mea din nordul Rusiei, înfloresc florile romînești ale căror semințe mi le-a dăruit Mihail Sadoveanu, iar în inima mea sînt vii minunatele pagini ale cărților sale. Pentru toate acestea îi mulțumesc adînc.

Ilya EHRENBURG

Găsindu-mă la București, am considerat de datoria mea să-l vizitez cîteva minute pe marele maestru, ca să-i strîng nobila mînă și să-i transmit salutul fierbinte al scriitorilor din Moscova.

Dar... Mihail Sadoveanu nu era acasă. Cu uimire am aflat că el a plecat în Delta Dunării, la pescuit. Sînt convins că cititorii din Moscova și admiratorii talentului lui Mihail Sadoveanu vor fi fericiți ca și mine să afle că omul pe care-l iubesc atît a rămas la vîrsta de 75 de ani tînăr, că se simte bine și e activ.

Alexandr JAROV

Trebuie să spun că încă din 1945, de la prima noastră întîlnire, pînă la ultima, cu prilejul Congresului scriitorilor sovietici — și care nădăjduiesc că n-a încheiat seria lor — am văzut în Mihail Sadoveanu un om cu un adînc caracter popular, care nu numai ca scriitor, ci și ca om, ca luptător, a fost întotdeauna alături de poporul căruia i-a închinat întreaga sa activitate, marele său talent. Un om — la fel de tînăr acum, la 75 de ani, ca și atunci cînd scriitor fără renume, își plămădea întîile cărți.

Boris POLEVOI

LA SFAT...

(Urmare din pag. 1)

joace șah cu scriitorul. Nu se prea simțea la largul lui. Apoi jocul îl absorbi cu totul și nu se mai gîndi decît la mutările pe care le avea de făcut.

Oamenii se adunaseră în jurul măsuței și priveau cu atenție mersul jocului. Unii se apropiară nu pentru a urmări partida ci pentru a putea observa îndeaproape pe scriitor. Se trezise în ei o curiozitate copilărească. S-au apropiat și priveau ca niște copii chipul omului drag, care a știut să cînte atît de bine suferințele poporului nostru în trecut și de care este atît de aproape.

Orchestra îngîna o melodie ușoară ca adierea unui zbor de fluture. Muzicanții erau emoționați, de parcă ar fi cîntat pentru mii de ascultători.

Intîlnirea aceasta a durat aproape un ceas, dar tuturor li s-a părut că marele scriitor, candidatul lor, a stat între ei numai o clipă.

Cînd maestrul și-a așezat peste părul nins pălăria cu boruri largi, s-au adunat în jurul lui copiii, pentru a-și lua rămas bun. Apoi oamenii s-au dus să-l petreacă.

A rămas în încăpere doar orchestra și la măsuța de șah, muncitorul. Ușa se deschise și intră, cred, un tovarăș al său. Acesta, văzînd că omul încă nu se clintise de pe scaun, îl bătu pe umeri:

— Haide, vino acasă!

Buimăcit și neputînd crede că totul se petrecuse aevea, muncitorul se ridică anevoie și-l întrebă încet:

— Spune-mi, omul acesta atît de prietenos e chiar marele scriitor?

Mihail Sadoveanu

URSUL

Din piscul de către Valea-Mare se văd depărtări la deal pe apa Frumoasei, sau dincolo de ape, pe clina dimpotrivă, unde suie alte înălțimi. Incă nu cunosc bine locurile. In amontele rîului se chiamă „la Tartarău": nume redutabil, aspru și colțuros. E vorba să mergem într-o dimineață într-acolo, la păstăvari. Pe culmile de dincolo se află și Cioaca-Jinarilor, nume tainic al unor adîncuri nestrăbătute. Acolo colonelul R. B. a împușcat, astă-vară, doi cocoși de munte. Au căzut și în alte părți exemplare frumoase de tetraourogallus, totuși — pentru că încă n-am văzut-o — Cioaca asta a Jinarilor rămîne pentru mine ceva cu totul aparte, lîngă o hrubă de unde te cobori pe celălalt tărîm. Pavel-baci rostește domol sunetele altor cotloane ale munților și codrului. Peste toate bate acum soarele de dimineață tot mai covîrșitor, în explozii de puzderii de aur, risipind cele din urmă pîlcuri de negură în văgăuni.

Pe unda Frumoasei au început să treacă bușteni, cu opriri, repezișuri și întoarceri de înotători vii. Sălanele, limpede, își strălucește plăcile de cristal care se fugăresc încălecîndu-se, lovindu-se și sfărîmîndu-se în cioburi. Din umbra rovinelor pe clina din laturea noastră se strecoară în cotituri furișate pîrăul Șerpilor. Intre Sălane și pîrăul Șerpilor paște o mică ciurdă de junci, sub călăuza unui păstor care se ridică numai puțințel de la pămînt în sus. E un copil de zece ani; îl chiamă Petrică. Are în mînă toiag. Chiuie la vitele lui, ca să nu treacă la plantații. Le mînă în anume locuri mai grase, în cotiturile pîrăului. Se aud, stînse de depărtare, două tonuri de clopot: unul mai jos, altul mai înalt. Juncile și-au prelins într-un unghер depărtat și nevăzut mișcările încete. De pe înălțimea noastră nu le mai văd. Intr-un timp mi se pare că adie din vale un zvon de trișcă. Petrică păstorul învață rînduiala cea din veac. Curînd nu-l mai aud; s-a pus între el și noi depărtarea și vremea soarelui. Vîntul a contenit cu desăvîrșire. Cerul boltește un albastru curat. In juru-ne pretutindeni, pe costișa plantată, strălucesc steblele de bisacăn, încărcată de floare vînătă.

Am auzit ori ni s-a părut că auzim un strigăt în depărtare? Un strigăt foarte slab, pe care l-am confundat cu tăcerea. A fost strigăt omenesc? Boncăluitul juncii l-am auzit, însă, aproape deslușit.

Pavel-baci a stat atent, întorcînd urechea și ascultînd:

— Dumneata ai auzit ceva?

— Am auzit ceva vag, răspund eu.

— Dacă ai auzit, atunci trebuie să se fi întîmplat ceva; dacă a mugit vita, nici strigătul copilului n-a fost părere.

— Ce poate să se întîmple?

— Nu știu. Socot că avem să aflăm după ce ne coborîm pe vale.

Intr-adevăr, în fund, la margine de desimi și rîpă se întîmplase o dramă. Strigătul copilului și mugetul izbucniseră în singurătate. Răsunetul lor plutise vag pînă la noi. In vale nu auzise nimeni.

Insă în jumătate de ceas s-a știut ce a fost. Petrică păstorul a nimerit la casa prietenilor noștri din Braniștea Domnului, cu capul gol, cu părul vîlvoi și cu ochii rătăciți pe obrazu-i stropit de pistrui.

— A dat ursul la junincile noastre! a strigat el.

— Cum? Ce spui tu? l-a întrebat cu uimire Berta, nevasta lui Petini paznicul.

— A dat ursul! A dat ursul! A ieșit din rîpă și a sărit peste joiana noastră cea roșie. De-acum mă mustră și mă bate mama că a stricat dihania juninca noastră cea mai frumoasă.

— Cum se poate una ca asta? Ce spui tu, copile? A omorît-o?

— N-a omorît-o, strigă păstorașul, că nu l-am lăsat eu. Dar de trăit nu cred să mai trăiască. Cînd am văzut că a apucat-o, m-am dus asupra lui cu bîta. Și atunci ursul a vrut să mă mănînce pe mine!

— Vai! Isuse Hristoase!

— Cînd am țipat în el bîta, urmează Petrică, și-am zbierat la el, să lase pe Joiana pentru că-i a noastră, el a stat și a întors capul către mine.

— Cine a întors capul?

— D-apoi cine? dihania! A lăsat juninca și ea așa s-a uitat la mine. S-a uitat țintă! Ce-a zis? Dacă las juninca, musai să te îmbuc pe tine. A lăsat juninca și a venit după mine. Eu am dat fuga la brad și m-am suit în brad. Dar nu era chiar un brad, era un brăduí. De-acuma, îi zic eu în sinea mea, ai să mînci pe dracu; pe mine nu mă mai ajungi tu aici, în vîrf. Grăia și ursul, mormăind. Nu știu ce spunea. Vine la brad și prinde să-l scuture. — Scutură tu, că nici nu-mi pasă, zic eu. Dar pe urmă am văzut că el nu scutura. El se uita în brăduí. Să știi dumneata că ursul se suie în brad ca și omul. Insă eu, atuncea, nu știam. Credeam că stă jos și scutură. Cînd numai ce-l văd sub picioarele mele. Pînă atunci tăcusem și mă strînsesem ghem și vorbeam eu singur în gînd cu mine și cu dînsul. Tăcuse și el. Cînd am văzut că vrea să mă apuce cu laba mi-a venit așa o spaimă de la Dumnezeu și am răcnit din rărunchi cît am putut eu de tare: „Vîi! mamă!". Cît ce-am răcnit eu „vîi mamă", ursul n-a mai fost sub mine. Și-a dat drumul jos și s-a dus la dracul

Berta și paznicii, și domnii de la Braniște ascultau pe copil fără să-l creadă. Părea că intrase într-o rătăcire. Acuma zîmbea fără noimă, ca și cum nici el singur nu înțelegea și nu credea asemenea întîmplare.

— Cum ai zis? rîde Berta.

— Am zis: Vîi, mamă!

Rîde și Petrică, arătîndu-și toți dinții.

— Să mergem să vedem, zic domnii.

Se duc cu copilul în lungul pîrăului Șerpilor. Nu găsesc în cotlonul depărtat decît junca cea căzută. N-a murit; zace pe coastă, cu grebănul rupt. Trebuie s-o înjunghie cineva, ca să nu se mai chinuiască.

Iată urmele fiarei în albia pîrăului. Iată brăduiul în care s-a cățărat Petrică păstorul. De către vîrf pînă la poale, trunchiul bradului e zdrelit de ghiarele ursului, cînd s-a lăsat să cadă cu repeziciune la răcnetul neașteptat. S-a dus în rîpă, sărind alternativ cu dinaintea și dinapoia, și fuge și acuma. S-a temut de mama lui Petrică: se pare că-i aprigă muiere. Nu știu cum va răspunde înaintea ei băiatul de fapta sălbăticiunii.

Pavel-baci îl sfătuiește:

— Cînd va fi să fie asupra ta primejdia astălaltă, cheamă și tu ursul. Atunci are să fugă maică-ta. Iar tu vină iarăși la pîrău și-ți vezi de treabă...

(Povestire reprodusă din volumul „Raiul" 1955).

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52